

Αύτή ή ίδεα πρέπει κατηγορηματικά να διπορριφτεῖ γιατί καθόλου δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς σημερινὲς πραγματικότητες. Ἡ ἐπαναστατικὴ ὄργάνωση καὶ ή δραστηριότητα τῶν ἐπαναστατῶν ἀγωνιστῶν στὰ συνδικᾶτα δὲν μποροῦν γὰρ στηριχτοῦν σ' ἕνα ὑπερθεματισμὸν γύρω ἀπὸ τὶς οἰκονομικὲς διεκδικήσεις ποὺ καλὰ κακὰ ὑπερασπίζονται ἀπὸ τὰ συνδικᾶτα καὶ ποὺ εἶγαι πραγματοποιήσιμες ἀπὸ τὸ καπιταλιστικὸν σύστημα δίχως μεγάλη δυσκολία. Σ' αὐτῇ τῇ δυνατότητᾳ τῶν αὐξήσεων τῶν μισθῶν βρίσκεται η θάση τοῦ διαρκοῦς ρεφορμισμοῦ τῶν συνδικάτων καὶ ἔνας ἀπὸ τοὺς δρους τοῦ ἀμετάκλητου γραφειοχρατικοῦ ἐκφυλισμοῦ τους. Ο καπιταλισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ ξῆσει παρὰ συμφωνύτας στὶς αὐξήσεις τῶν μισθῶν καὶ γιατὶ τὰ ρεφορμιστικὰ καὶ γραφειοχρατικὰ συνδικᾶτα τοῦ εἶναι ἀπαραίτητα.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει δτὶς οἱ ἐπαγαστάτες ἀγωνιστὲς πρέπει ἀναγκαστικὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ συνδικᾶτα ή νὰ ἀδιαφοροῦν στὶς οἰκονομικὲς διεκδικήσεις, ἀλλὰ δτὶς οὔτε τὸ ἔνα οὔτε τὸ ἄλλο ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχει τὴν κεντρικὴν σπουδαιότητα ποὺ τοὺς δίνανε ἄλλοτε.

5) Ἡ ἀνθρωπότητα τῶν ἐργαζομένων μισθωτῶν εἶναι δλοένα καὶ λιγώτερο εὐπρόσδιλη ἀπὸ μιὰ οἰκονομικὴ ἀθλιότητα ποὺ θὰ ἔθετε σὲ κίνδυνο τὴν φυσικὴν τῆς ὑπαρξῆ. Αὐτὴ προσβάλλεται δλοένα καὶ περισσότερο ἀπὸ τὶς συνθῆκες τῆς ἐργασίας τῆς, ἀπὸ τὴν καταπίεση καὶ τὴν ἀλλοτρίωση ποὺ ὑφίσταται στὴν πορεία τῆς παραγωγῆς.

Σ' αὐτῇ τῇ περιοχῇ δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει διαρκῆς μεταρρύθμιση, ἀλλὰ μιὰ πάλη μὲ μεταβλητὰ καὶ ποτὲ σταθερὰ ἀποτελέσματα, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ περιοριστεῖ η ἀλλοτρίωση σὲ 3% τὸν χρόνο καὶ γιατὶ η ὄργάνωση τῆς παραγωγῆς, συνεχῶς ἀνατρέπεται ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τῆς τεχνικῆς. Εἶναι ἐπίσης η περιοχὴ στὴν διοίαν τὰ συνδικᾶτα συστηματικὰ συνεργάζονται μὲ τὴν διεύθυνση. Εἶναι ἔνα κεντρικὸ καθῆκον τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος νὰ βοηθήσει τοὺς ἐργαζόμενους γὰρ ὄργανώσουν τὴν πάλη τους ἐναντίον τῶν δρων τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ζωῆς μέσα στὴν καπιταλιστικὴ ἐπιχείρηση.

6) Οἱ σχέσεις τῆς ἐκμετάλλευσης στὴν σύγχρονη κοινωνία παιρνούν δλοένα καὶ περισσότερο τὴν μορφὴν ἴεραρχικῶν σχέσεων. Καὶ ὁ σεβασμὸς τῆς ἀξίας τῆς ἴεραρχίας ποὺ ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὶς

«έργατικες» δργανώσεις γίνεται τὸ τελευταῖο ἴδεολογικὸ ἔρεισμα τοῦ συστήματος. Τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα πρέπει νὰ δργανώσει μιὰ συστηματικὴ πάλη ἐναντίον τῆς ἴδεολογίας τῆς Ἱεραρχίας σ' ὅλες της τὶς μορφὲς καὶ ἐναντίον τῆς Ἱεραρχίας τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἀπασχολήσεων μέσα στὴν ἐπιχείρηση.

7) Σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνες, δ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ἐπιτυγχάνεται ἔνα ἀποτέλεσμα, ἔχει μεγαλτύερη σημασία ἀπὸ τὴν ἕδια τὴν ἐπιτυχία.

Άκομα ὡς πρὸς τὴν ἄμεση ἀποτελεσματικότητα ἢ δράση ποὺ δργανώνεται καὶ διευθύνεται ἀπὸ τοὺς ἕδιους τοὺς ἔργαζόμενους εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ διποφασίζεται καὶ διευθύνεται γραφειοκρατικά.

Άλλα προπαντὸς αὐτὴ μόνη δημιουργεῖ τοὺς ὅρους μιᾶς προόδου γιατὶ αὐτὴ μόνον μαθαίγει τοὺς ἔργατες νὰ διευθύνουν οἱ ἕδιοι τὶς ὑποθέσεις τους. Τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα δὲν θέτει σκοπό του νὰ ὑποκαταστήσει τοὺς ἔργατες ἀλλὰ νὰ τοὺς διογθήσει νὰ ἀναπτύξουν τὴν πρωτοβουλία τους καὶ τὴν αὐτονομία τους. Αὐτὴ ἢ ἕδεα πρέπει νὰ είναι τὸ ὑπέρτατο κριτήριο τῆς δραστηριότητάς τους.

8) "Οταν ἢ πάλη μέσα στὴν παραγωγὴ φτάσει σὲ μιὰ μεγάλη ταση καὶ σὲ ἔνα ύψηλὸ ἐπίπεδο τότε τίθεται τὸ πρόβλημα τοῦ συγόλου τῆς κοινωνίας. Αὐτὸ τὸ πέρασμα σ' αὐτὸ τὸ γενικώτερο πρόβλημα είναι τὸ πιὸ δύσκολο γιὰ τοὺς ἔργατες. Καὶ ἐδῶ σ' αὐτό, τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα ἔχει νὰ ἐκπληρώσει ἔνα βασικὸ καθῆκον. Αὐτὸ τὸ καθῆκον δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ μιὰ στείρα ζύμωση γύρω ἀπὸ ἐπεισόδια τῆς «καπιταλιστικῆς πολιτικῆς ζωῆς». Αὐτὸ πρέπει νὰ δείξει δτὶ τὸ σύστημα λειτουργεῖ πάντα ἐναντίον τῶν ἔργαζομένων, δτὶ τὰ προβλήματά τους δὲν θὰ μποροῦν νὰ λυθοῦν δίχως νὰ καταργηθεῖ δ καπιταλισμὸς καὶ ἢ γραφειοκρατία καὶ νὰ ἀνοικοδομηθεῖ ἐντελῶς ἢ κοινωνία, δτὶ ὑπάρχει μιὰ βαθειὰ καὶ ἐσωτερικὴ ἀναλογία ἀνάμεσα στὴν τύχη τους σὰν παραγωγοὶ καὶ στὴ τύχη τους σὰν ἀνθρώποι μέσα στὴν κοινωνία καὶ μὲ τὴν ἔγνοια δτὶ οὔτε ἢ μία οὔτε ἢ ἀλλη δὲν μποροῦν νὰ τροποποιηθοῦν δίχως νὰ καταργηθεῖ ἢ διαίρεση σὲ μιὰ τάξη διευθυνόγνων καὶ σὲ μιὰ τάξη ἐκτελεστῶν. Τὸ πρόβλημα τῆς κινητοποίησης τῶν ἔργαζομένων πάνω σὲ γενικὰ ζητήματα θὰ ἀπαιτήσει μιὰ μακριὰ καὶ ἐπίπονη ἔργασία.

9) Ή πεῖρα ἔχει ἀποδείξει δτὶ δ εθνισμὸς δὲν είναι ἔνα αὐ-

τόματο προϊὸν τῆς ἐργατικῆς ἰδιότητος. Ἀναπτυγμένος σὲ πραγματικὸν πολιτικὸν παράγοντα ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῶν ἐργατικῶν δργαγώσεων ἄλλοττε, ἔξαφανίστηκε ὅταν αὐτὲς ἐκφυλίστηκαν καὶ καταπογτίστηκαν μέσα στὸ σωβινισμό. Τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα θὰ πρέπει ν' ἀγωγιστεῖ γιὰς γὰρ θοηθήσει τὸ προλεταριᾶτο γὰρ ξαναγένει ἀπὸ τὰ βάθη ποὺ τὸ ρίζανε ἀπὸ πρὶν ἓνα τέταρτο αἰῶνα καὶ γὰρ ξαναζήσει ἡ διεθνὴς ἀλληλεγγύη στὴν πάλη τῶν ἐργατῶν καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἀλληλεγγύη τῶν ἐργαζομένων τῶν ιμπεριαλιστικῶν χωρῶν ἀπέναντι τῶν ἀγώνων τῶν ἀποικιακῶν λαῶν.

10) Τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα πρέπει γὰρ πάψει γὰρ ἐμφανίζεται σὰν ἕνα πολιτικὸν κίνημα μὲ τὴν παραδοσιακὴν ἔννοιαν τοῦ ἔρου. Ἡ πολιτικὴ μὲ τὴν παραδοσιακὴν ἔννοιαν εἶναι γεκρή. Ὁ πληθυσμὸς τὴν ἐγκαταλείπει γιατὶ τὴν βλέπει ὅπως αὐτὴ εἶναι στὴν κοινωνικὴ τῆς πραγματικότητα: δραστηριότητα ἐνὸς στρώματος ἐξ ἐπαγγέλματος ἀπατεώνων ποὺ γυρίζουν γύρω ἀπὸ τὴν κρατικὴν μηχανὴ καὶ τὰ παραρτήματά της γιὰς γὰρ διεισδύουν σ' αὐτὴν ἡ γὰρ τὴν κυριεύουσαν. Τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα πρέπει γὰρ ἐμφανίζεται ὅπως εἶναι: ἕνα συνολικὸν κίνημα ποὺ ἀφορᾶ κάθε τί ποὺ οἱ ἀγθρωποι κάγουν καὶ ὑφίστανται μέσα στὴν κοινωνία καὶ πάνω ἀπὸ δλα στὴν πραγματικὴ καθημερινή τους ζωή.

11) Τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα πρέπει λοιπὸν γὰρ πάψει γὰρ εἶναι μιὰ δργάνωση εἰδικῶν, πρέπει γὰρ γίνει ὁ χῶρος —ὁ μόνος στὴν σημερινὴ κοινωνία ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιχείρηση— ὅπου ἔνας αὐξανόμενος ἀριθμὸς ἀτόμων ξαναζοῦνται τὴν πραγματικὴν συλλογικὴν ζωὴν διευθύνουν τὶς ὑποθέσεις τους δροῦνται καὶ ἀναπτύσσονται ἐργαζόμενοι γιὰς ἕνα κοινὸ σχέδιο καὶ μιὰ ἀμοιβαία ἀγαγνώριση.

12) Ἡ προπαγάνδα καὶ ἡ προσπάθεια στρατολογίας τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος πρέπει τοῦ λοιποῦ γὰρ ὑπολογίζει σὲ διαρθρωτικὲς μεταμορφώσεις τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας καὶ στὴν γενίκευση τῆς κρίσης της. Ἡ ταξικὴ διάρθρωση τῆς κοινωνίας εἶναι δλοένα καὶ περισσότερο μιὰ διαίρεση ἀνάμεσα σὲ διεθύνοντες καὶ ἐκτελεστές. Ἡ τεράστια πλειοφηφία τῶν ἀτόμων δποιαδήποτε καὶ ἀν εἶναι ἡ εἰδικότητά τους ἡ ὁ μισθός τους ἔχουν μεταμορφωθεῖ σὲ μισθωτοὺς ἐκτελεστές ποὺ πραγματοποιοῦν μιὰ τεμαχισμένη ἐργασία καὶ δοκιμάζουν τὴν ἀλλοτρίωση μέσα στὴν ἐργασία καὶ τὸν παραλογισμὸν τοῦ συστήματος καὶ τείνουν γὰρ ἐπαναστατήσουν ἐναντίον του. Οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐργαζόμενοι τοῦ γραφείου αὐτοὶ

τοὺς δποίους δγομάζουμε «τριτογενεῖς» ξεχωρίζουν δλοένα καὶ λιγώτερο ἀπὸ τοὺς χειρώνακτες καὶ ἀρχίζουν νὰ ἀγωγίζονται ἐναντίον τοῦ συστήματος πάνω στὶς ἴδιες γραμμές. Ἀκόμα ἡ χρίση τῆς κουλτούρας καὶ ἡ ἀποσύγθεση τῶν ἀξιῶν τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας σπρώχνει ἐνδιαφέρουσες διμάδες διαγοσυμένων καὶ σπουδαστῶν (τῶν δποίων τὸ ἀριθμητικὸν βάρος ἔχει ἐξ ἄλλου αὐξηθεῖ) σὲ μιὰ ριζοσπαστικὴ κριτικὴ τοῦ συστήματος. Τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα εἶναι τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ δώσει μὰ θετικὴ ἔννοια καὶ μὰ διέξοδο στὴν ἔξέγερση αὐτῶν τῶν στρωμάτων καὶ μὲ τὴν σειρά του κατόπιν θὰ ἀποδεχτεῖ ἔναν πολύτιμο ἐμπλούτισμό. Μόνογ τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα μπορεῖ νὰ εἴγαι ὁ συγδετικὸς χρῆσος μέσα στὶς συνθῆκες τῆς ἐκμεταλλευτικῆς κοινωνίας ἀνάμεσα στοὺς χειρωνάκτες ἐργάτες, τοὺς «τριτογενεῖς» καὶ τοὺς διαγοσυμένους, σύγδεσμος δίχως τὸν δποῖο δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουμε μιὰ γιανηφόρο ἐπανάσταση.

13) Στὴ ρήξη ἀνάμεσα στὶς γενεὲς καὶ στὴν ἔξέγερση τῶν νέων στὴν σύγχρονη κοινωνίᾳ δὲν ὑπάρχει κοινὸ μέτρο μὲ τὴν «σύγχρουση τῶν γενεῶν» ἄλλοτε. Οἱ νέοι δὲν ἀντιτίθενται πλέον στοὺς ἐνηλίκους γιὰ νὰ πάρουν τὴν θέση τους σὲ ἔνα ἐγκαταστημένο καὶ ἀναγνωρισμένο σύστημα, ἀλλὰ ἀπορρίπτουν τὸ σύστημα καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν πλέον τὶς ἀξίες του. Ἡ σύγχρονη κοινωνία χάνει τὴν ἐπιρροή της πάνω στὶς γενεὲς ποὺ παράγει. Ἡ ρήξη εἶγαι ἵδιαιτερα τραχεῖα προκειμένου γιὰ τὴν πολιτικὴ. Ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος ἡ συντριπτικὴ πλειψηφία τῶν ἐνηλίκων ἐργατῶν, στελεχῶν καὶ ἀγωνιστῶν δὲν μποροῦν δποιαδήποτε καὶ ἀγ εἶναι ἡ καλὴ τους πίστη καὶ ἡ καλὴ τους θέληση νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ γὰρ ἐπαναλαμβάνουν μηχανικὰ τὰ μαθήματα καὶ τὶς φράσεις ποὺ μάθανε παλιὰ καὶ ποὺ σήμερα εἶναι κενές.

Μένουν προσκολλημένοι σὲ μορφὲς δράσης καὶ δργάνωσης ποὺ ἔχουν καταρρεύσει. Ἀντίστροφα οἱ παραδοσιακὲς δργανώσεις κατορθώγουν δλοένα καὶ λιγώτερο νὰ στρατολογοῦν νέους στὰ μάτια τῶν δποίων σὲ τίποτε αὐτὲς δὲν ξεχωρίζουν ἀπὸ δλη τὴν σκωληκόδρυτη καὶ γελοία ἀποσκευὴ ποὺ συναντᾶν δταγ ἔρχονται στὸ κοινωνικὸν κόσμο. Τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα θὰ μπορέσει νὰ δώσει μιὰ θετικὴ ἔννοια στὴν ἀπέραντη ἔξέγερση τῆς σύγχρονης γειολαίας καὶ νὰ τὴν κάνει τὴ ζύμη τῆς κοινωνικῆς μεταμόρφωσης δην ἔρει νὰ δρῇ τὴν ἀληθινὴ καὶ νέα γλῶσσα ποὺ αὐτὴ ἀναζητάει καὶ νὰ

τῆς ύποδείξει μάκαρα δραστηριότητα ἀποτελεσματικῆς πάλης ἐναντίον τοῦ κόσμου ποὺ αὐτὴ ἀπορρίπτει..

‘Η κοίση καὶ ἡ φθιρὰ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος ἐπεκτείνεται σήμερα σ’ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς. Αὐτὸι ποὺ τὸ διευθύνουν ἔχουνται στὴν προσπάθεια γὰρ φράζουν τὰς ρωγμὲς τοῦ συστήματος δίχως ποτὲ νὰ τὸ κατορθώνουν. Σ’ αὐτὴ τὴν κοινωνία τὴν πιὸ πλούσια καὶ τὴν πιὸ κραταιὰ ποὺ ἡ γῆ ἔχει γνωρίσει, ἡ δυσαρέσκεια τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀδυναμία τους μπροστά στὰ ἴδια τους τὰ δημιουργήματα, εἶναι πιὸ μεγάλη παρὰ ποτὲ ἄλλοτε. ’Αγ δ καπιταλισμὸς ἔχει σήμερα κατορθώσει νὰ ἴδιωτικοιήσει τοὺς ἔργα-ζομένους νὰ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὰ κοινωνικὸ πρόβλημα καὶ τὴ συλλογικὴ δραστηριότητα, αὐτὴ ἡ φάση δὲν θὰ διαρκέσει αἰώνια γιατὶ θὰ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ύπαρχουσα κοινωνία ποὺ θὰ πνιγεῖ πρώτη.

’Αργα ἡ γρήγορα μὲ τὴν εὐκαιρία ἐνὸς ἀπ’ αὐτὰ τὰ ἀναπόφευκτα κάτω ἀπὸ τὸ σημεριγὸ καθεστώς «ἐπεισόδια» οἱ μᾶζες θὰ μποῦν ἐκ γέου στὴν δράση γιὰ νὰ τροποποιήσουν τοὺς ὅρους τῆς ύπαρξής τους. ’Η τύχη αὐτῆς τῆς δράσης θὰ ἔξαρτηθεῖ ἀπὸ τὸν βαθμὸ τῆς συνείδησης τῆς πρωτοβουλίας, τῆς θέλησης τῆς ἵκανότητας γιὰ αὐτονομία, ποὺ θὰ δείξουν τότε οἱ ἔργαζόμενοι.

’Αλλὰ ἡ διαμόρφωση αὐτῆς τῆς συγείδησης, ἡ παγίωση αὐτῆς τῆς αὐτονομίας ἔξαρτᾶται σ’ ἐναν ἀποφασιστικὸ βαθμὸ ἀπὸ τὴν συγεχῆ ἔργασία μᾶς ἐπαναστατικῆς δργάνωσης ποὺ ἔχει σαφῶς ἀφομοιώσει τὴν πεῖρα ἐνὸς αἰώνα ἔργατικῶν ἀγώνων καὶ πρῶτα ἀπ’ ὅλα ὅτι τὸ ἀντικείμενο καὶ ταυτόχρονα καὶ τὸ μέσο κάθε ἐπαναστατικῆς δραστηριότητας εἶγαι ἡ ἀνάπτυξη τῆς συγειδητῆς καὶ αὐτόγομης δράσης τῶν ἔργαζομένων, ποὺ θὰ εἶναι ἵκανη νὰ χαράξει τὴν προοπτικὴ μιᾶς γέας ἀνθρώπινης κοινωνίας γιὰ τὴν δποία ἀξίζει τὸν κόπο γὰρ ζεῖ κανεὶς καὶ γὰρ πεθαίνει. Ποὺ ἐνσαρκώνει τέλος αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ παράδειγμα μιᾶς συλλογικῆς δραστηριότητας ποὺ οἱ ἀνθρώποι τὴν καταλαβαίνουν καὶ δεσπόζουν σ’ αὐτῇ.

Φεβρ. 1962